

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 10. 2016, č. j. 61 A 6/2016 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (dále „magistrát“) ze dne 8. 9. 2015, č. j. OSA/P-952/15-D/36, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, a dvou přestupků podle písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupků se dopustil dne 5. 5. 2015 jednak tím, že řídil motorové vozidlo v obci Staré Čivice rychlostí 71 km/hod (po odečtení odchyly), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 21 km/hod, přičemž se tohoto přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dopustil vícekrát; zároveň řídil motorové vozidlo, přestože nesplňovalo technické podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích; a konečně jako řidič motorového vozidla nepředložil při silniční kontrole na výzvu policisty řidičský průkaz. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí magistrátu blanketní odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 10. 12. 2015, č. j. KrÚ 79850/2015/ODSH/14, a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 26. 10. 2016. Krajský soud připomněl, že žalobce na místě spáchání přestupku ani v průběhu správního řízení o přestupku nevyvracel žádným konkrétním tvrzením, že by přestupky, které jsou mu kladeny za vinu, nespáchal, naopak zůstal zcela pasivní. Uplatnění veškerých námitek až v žalobě označil krajský soud za účelovou procesní strategii. Krajský soud shrnul důkazy, z nichž magistrát vyšel a které nenechávají žádnou rozumnou pochybnost, proč by provedené dokazování nemělo být považováno za dostatečné a ucelené a výsledky provedení dokazování za průkazné ve vztahu k přestupkům, které byly žalobci kladeny za vinu. Žalobcovy námitky proti zjištění skutkového stavu, které byly poprvé uplatněny až v žalobě, nemohly vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady.

[4] K námitce údajného zakřivení vozovky v měřeném úseku krajský soud připomněl, že žalobci nebylo známo přesné umístění měřicího vozidla a žalobce vycházel pouze z mapových údajů s nejasnou spolehlivostí. Krajský soud také upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu k použitelnosti výsledků měření zařízením typu RAMER 7 CCD. Žalobcův skutek byl ve výroku dostatečně konkretizován tak, aby byla naplněna zásada *ne bis in idem*. Samotný skutek spáchaný dne 5. 5. 2015 byl přesně vymezen ve výroku rozhodnutí magistrátu a nedostatek spočívající v neuvedení konkrétního přestupku ve dvanácti posledních po sobě jdoucích měsících přímo ve výroku rozhodnutí nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí magistrátu ani potvrzujícího rozhodnutí žalovaného. Vzhledem k pasivitě žalobcova zmocněnce v přestupkovém řízení označil krajský soud za účelovou námitku, že ve sdělení obvinění nebyla uvedena hrozící sankce, stejně jako námitku, že z oznámení o přestupku sepsaného na místě samém nevyplývá, že byl žalobce vyzván k předložení řidičského průkazu. Žalobce byl přítomen a mohl reagovat, když byl tento přestupek do oznámení o přestupku uveden. Žalobce sice tvrdil, že v duchu zásady *in dubio pro reo* měl být proveden výslech policistů, taková potřeba však v průběhu správního řízení o přestupku nevyvstala, neboť se žalobce k přestupku na místě nevyjádřil, tuto okolnost nevyvracel a neučinil tak ani v průběhu správního řízení.

[5] Za nadbytečné označil žalobcem požadované úvahy ve vztahu k § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, neboť kartou příslušného vozidla založenou ve správním spise bylo prokázáno, že vozidlo skutečně nemělo dne 5. 5. 2015 platnou technickou prohlídku, jejíž platnost skončila dne 17. 12. 2014. K žalobcově námitce, že mu mohl být uložen zákaz řízení motorových vozidel toliko skupiny C, neboť právě při řízení tohoto typu vozidla přestupek spáchal, krajský soud připomněl, že ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, spojuje uložení sankce s druhem činnosti, tedy v daném případě s řízením, nikoliv s typem vozidla. Nesdělení jména oprávněné úřední osoby v reakci na žádost uvedenou v odvolání označil krajský soud za rozporné s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nicméně toto pochybení nemohlo žalobce poškodit na jeho procesních právech, když ani v žalobě neuvedl žádné okolnosti proti oprávněné úřední osobě, jejíž totožnost mu v době sepsání žaloby již byla známa. K námitce, že ve výroku rozhodnutí magistrátu chyběla v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích forma zavinění, krajský soud připomněl, že tato povinnost je platná a účinná teprve podle § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném ode dne 1. 10. 2015, zatímco rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno již dne 8. 9. 2015, kdy platná právní úprava požadovala ve výroku rozhodnutí pouze vyslovení viny,

pokračování

nikoliv uvedení konkrétní formy zavinění. Povinnost uvést počet bodů ve výroku rozhodnutí pak právní úprava vůbec neukládá.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem a vad řízení před správními orgány ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel trval na své žalobní námitce, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno v zatáčce, což návod k obsluze rychloměru Ramer 7CCD zakazuje, a došlo tak ke zkreslení naměřené rychlosti o více, než je povolená odchylka rychloměru, se kterou je počítáno.

[8] Dále namítal, že byl sice uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kterého se měl dopustit „opakovaně“, avšak ve výroku rozhodnutí nebylo konkretizováno, kdy se jej měl dopustit dříve, případně jakým rozhodnutím tak bylo rozhodnuto. Je-li přitom žalobce uznáván vinným z „opakovaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona“, pak musí být ve výroku rozhodnutí konkretizováno, kdy, kde a jak se dopustil přestupku nyní projednávaného, a kdy, kde a jak, případně na základě jakého rozhodnutí se měl přestupku dopustit dříve, neboť právě přezkoumatelný výrok o opakovanosti přestupku je podmínkou k uložení sankce zákazu činnosti, který mu byl uložen. Výrok přitom musí být přesný, bezchybný a úplný též proto, aby byl přezkoumatelný. Z výroku rozhodnutí magistrátu ovšem nelze nijak seznat, z čeho správní orgán usoudil na opakovanost přestupku.

[9] Stěžovatel také vytkl magistrátu, že jej nepoučil o hrozící sankci, a stěžovatel ji nemohl seznat z oznámení o zahájení řízení. Stěžovatel v důsledku takového pochybení magistrátu „podcenil“ svou obhajobu. Jeho znalost ohledně sankce by měla vliv na to, kým by se nechal zastoupit, a zda by využil pomoci advokáta.

[10] Stěžovatel polemizoval s posouzením námitky, že magistrát neodůvodnil svůj závěr, že byla naplněna skutková podstata § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb. Jelikož na naplnění skutkové podstaty tohoto ustanovení navázal údajné porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterým měl žalobce údajně spáchat jeden z přestupků dle jeho § 125c odst. 1 písm. k), zůstala důvodná pochybnost o stěžovatelově vině z tohoto přestupku, neboť mu dosud nebylo prokázáno, že by užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky.

[11] Dále stěžovatel namítal, že nebyl ničím prokázán přestupek nepředložení řidičského průkazu. Stěžovatel poukázal na to, že z žádného podkladu pro rozhodnutí nevyplývá, že by byl k předložení řidičského průkazu řádně vyzván, a skutečnost, že jej nepředložil, vyplývá toliko z úředního záznamu, a to jako z jediného důkazního prostředku, neboť obvinění není podloženo žádným jiným, řádným důkazem.

[12] Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se nevypořádal s jeho námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu z důvodu absence údaje o zavinění.

[13] Stěžovatel zopakoval, že odůvodnění výměry sankce správním orgánem je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán zvažoval míru překročení jeho rychlosti způsobem, z něž nebylo zřejmé, zda ji hodnotí v jeho prospěch či neprospěch, a v jeho neprospěch zohlednil neprokázanou skutečnost, že přestupek spáchal s vozidlem, které převáželo náklad. Zopakoval také, že mu nemělo být zakázáno řízení všech motorových vozidel, nýbrž mu měla

být uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel toliko skupiny C, neboť k přestupku mělo dojít v souvislosti s řízením vozidla skupiny C.

[14] Konečně stěžovatel namítal, že mu navzdory jeho výslovné žádosti nebyla poskytnuta informace o tom, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Tím mu bylo jednak znemožněno vznést námitku podjatosti úřední osoby, zároveň byla porušena zásada legitimního očekávání, neboť měl právo vyčkávat s podáním odvolání do momentu, kdy bude poučen o tom, která osoba bude o odvolání rozhodovat. K tvrzení krajského soudu, že netvrdil v žalobě důvody, pro které by oprávněná úřední osoba, jež nakonec rozhodovala, byla podjatá, stěžovatel uvedl, že tyto důvody netvrdil proto, že by v žalobě neměly relevanci. Krajský soud by totiž nemohl posuzovat jejich důvodnost; tím by byl žalobce krácen na právu na posouzení námitky představeným úřední osoby, tedy osobou z její pracovní blízkosti, jakož i na právu na posouzení odvolání nadřízeným správním orgánem

[15] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze setrval na svém vyjádření k žalobě, ztotožnil se s odůvodněním rozsudku krajského soudu a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel nejprve polemizoval s tím, jak krajský soud posoudil jeho námitku, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno v zatáčce. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, který posoudil tuto námitku jako zcela nedůvodnou a účelovou. I pokud by totiž budoucí judikатурní vývoj dal stěžovateli zapravdu v tom, že tuto námitku mohl platně poprvé uplatnit až před krajským soudem (tato otázka je nyní předmětem posouzení ze strany rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 10 As 24/2015), nic by to nezměnilo na správnosti tvrzení městského soudu, že stěžovateli nebyl znám zcela přesný údaj o místě měření měřícího vozidla. Stěžovatel navíc vycházel z mapových údajů z místa měření, u nichž není znám původ, autentičnost ani spolehlivost.

[20] Stěžovatel má pravdu v tom, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo konkretizováno, kdy konkrétně se v minulosti dopustil přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti. Ze zákona o přestupcích ani z jiných právních předpisů ovšem nevyplývá, že by tato skutečnost měla být uvedena přímo ve výroku. Obsah výroku rozhodnutí o přestupku je jasně vymezen v § 77 zákona o přestupcích, který v době vydání prvostupňového rozhodnutí zněl: „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ Krajský soud má pravdu, že samotný postihovaný skutek má být ve výroku vymezen přesně

pokračování

hlavně z toho důvodu, aby nemohlo dojít k jeho opakovanému postihu, jak stanoví právní zásada *ne bis in idem*. V případě zohledňování recidivy však ve vztahu k přestupku, za nějž již byl v minulosti přestupce potrestán, není uvedení přímo ve výroku nezbytné. Stěžovatelovo tvrzení, že výrok musí být přesný, bezchybný a úplný též proto, aby byl přezkoumatelný, opomíjí fakt, že správní rozhodnutí má kromě výroku také odůvodnění. Právě v něm jsou podle § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroku. Za nepřezkoumatelné je proto označováno teprve správní rozhodnutí, jehož důvody nejsou uvedeny ani v odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109), nikoli rozhodnutí, jehož důvody nejsou ve výroku, jak stěžovatel požadoval.

[21] Stěžovatel opět vytkl magistrátu, že jej ve sdělení o zahájení správního řízení nepoučil o hrozící sankci. Povinnost poučit o výši hrozící sankce ovšem z právního řádu jednoznačně nevyplývá. V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publ. pod č. 296/2004 Sb. NSS, na který stěžovatel upozornil v žalobě, se k tomu uvádí: „*Vymezení skutku, pro který je řízení podle správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno v sankčním řízení, je potom vhodné uvést, jaký postih za dané jednání hrozí. Takovou specifikaci nelze považovat za předčasné konstatování odpovědnosti, která je teprve v řízení zkoumána.*“ Jinak řečeno, uvedení hrozící sankce je ve sdělení o zahájení správního řízení vhodné, jeho absence však nezakládá nezákonnost. Pokud je stěžovatel nespokojen s kvalitou zastupování ze strany zmocněnce, je to důsledek jeho vlastní volby, který nemůže mít žádný vliv na zákonnost správních rozhodnutí či rozsudku krajského soudu.

[22] K údajně nedostatečnému prokázání přestupku užití vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že povinnost „*užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem*“, je jasně stanovena v § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten odkazuje na § 37 zákona č. 56/2001 Sb., který stanoví podmínky, kdy se silniční vozidlo pokládá za technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel tvrdí, že tato nezpůsobilost nebyla dostatečně prokázána, taková námitka ovšem přehlíží fakt, že § 37 písm. c) tohoto zákona jasně stanoví, že „*[s]ilniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud (...) provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem...*“ Z evidence magistrát zjistil, že vozidlo mělo propadlou platnost technické kontroly, čímž byla hypotéza této normy naplněna.

[23] Co se týče stěžovatelovy námitky, že nebyl ničím prokázán přestupek nepředložení řidičského průkazu, Nejvyšší správní soud uvádí, že nepředložení řidičského průkazu je potvrzeno nejen úředním záznamem ze dne 5. 5. 2015, který jako údajně jediný důkaz zmiňuje stěžovatel, ale také oznámením přestupku, které bylo sepsáno za stěžovatelovy přítomnosti, kde je jasně uvedeno, že nepředložil řidičský průkaz. Stěžovatel nevyužil možnosti vyjádřit se do tohoto protokolu a nedostavil se k ústnímu jednání, takže sám zabránil provedení důkazu svědeckou výpovědí, jehož se nyní domáhal v kasační stížnosti. Předmětný přestupek je přitom v dané chvíli spáchán prostým nekonáním, nelze jej tedy prokázat dalšími listinami či fotografiemi. Bylo by možno jej prokazovat výsledkem zasahujících policistů, jeho obsahem by však bylo pouze potvrzení, že je pravdou, co policista zapsal v dané chvíli do oznámení přestupku. Ve skutečnosti, že tento výslech nebyl učiněn v rámci jednání, ke kterému se stěžovatel nedostavil, nelze spatřovat důvod nezákonnosti napadených správních rozhodnutí. Krajský soud tedy správně posoudil právní otázku, zda byl přestupek dostatečně důkazně podložen.

[24] Důvodná není ani námitka, že se krajský soud nijak nevypořádal se žalobní námitkou chybějícího posouzení zavinění v rozhodnutí magistrátu. Krajský soud se ve skutečnosti prokázáním naplnění materiální stránky přestupku naplněním typových znaků dotčených přestupků dostatečně zabýval na straně 10 svého rozsudku.

[25] Další kasační námitka je založena na příliš doslovném vztažení § 125 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), na přestupkové řízení. Podle uvedeného ustanovení má opravdu trestní soud při odůvodnění druhu trestu a jeho výměry uvést, které okolnosti posoudil jako polehčující a přitěžující. Oproti tomu zákon o přestupcích v § 12 odst. 1 jasně stanoví, že „[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku...“ Pokud tedy magistrát na straně 5 rozhodnutí uvedl, že přihlédl k závažnosti přestupku, kterou spatřoval v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 21 km/hod, postupoval zcela v souladu s textem zákona o přestupcích. Skutečnost, že stěžovatelem řízené vozidlo převáželo osobní automobil, což byla další ze zohledňovaných skutečností, pak byla dostatečně prokázána fotodokumentací na stranách 3 a 4 správního spisu.

[26] Dále je třeba poopravit stěžovatelovu interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 - 76. Stěžovatel se z něj snaží dovodit, že když se přestupku dopustil při řízení vozidla skupiny C, měla mu být uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení toliko vozidel skupiny C. To však z jím citovaného rozsudku nelyne. V něm Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že pokud se řidič vozidla skupiny C dopustí při řízení tohoto typu vozidla přestupku, který je vázán na daný typ vozidla (v daném případě stěžovatel nebyl držitelem platného osvědčení o profesní způsobilosti řidiče), není nepřiměřeným trestem, pokud je mu uložen zákaz řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řídičské oprávnění skupiny C. Z rozsudku však nelze dovodit, že by mohlo být řidiči zakázáno pouze řízení toho typu vozidla, které řídil v době spáchání přestupku. V případě takových přestupků, jako je například právě překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterého se lze dopustit jakýmkoli typem motorového vozidla, by ostatně takové zmírnění sankce nedávalo smysl. Odůvodnění krajského soudu poukazem na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích je tedy přiléhavé.

[27] Při posouzení námitky nesdělení jména oprávněné úřední osoby vyšel krajský soud správně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52: „*Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. (...) Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvrzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná.*“ Nejvyšší správní soud tak dodává ve shodě s krajským soudem, že postup žalovaného nebyl sice v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, ale nemohl stěžovatele poškodit na jeho procesních právech. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává i Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

pokračování

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu